

Σκέψεις για τὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας (Εὐθύμιος Στύλιος Μητροπολίτης Ἀχελώου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Γέγονε ἡ κοιλία σου ἅγια Τράπεζα, ἔχουσα τὸν οὐράνιον ἄρτον» (Ω).

Στὴ Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου καὶ μέσα στὰ «Ἅγια» ὑπῆρχε ἡ χρυσὴ Τράπεζα «τῶν ἄρτων καὶ προθέσεως» (Ἔξοδ. κέ' 22-29). Καὶ ἐδῶ ἡ Ἐκκλησία διεΐδε τὸν τύπο τῆς Θεοτόκου. Ἡ Θεομήτωρ ἦταν ἡ πραγματικὴ ἅγια Τράπεζα, διότι ἐπάνω τῆς ἀκούμπησε ὁ Θεὸς τὸν οὐράνιο ἄρτο, «τὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάντα» (Ἰω. στ'

41), τὸν Κύριο Ἰησοῦ.

Ἡ χρυσὴ Τράπεζα τῆς Σκηνῆς εἰκόνιζε ἐπὶ αἰῶνες τὴν μορφή τῆς Θεοτόκου. Κάθε φορᾶ πού Ἱερεῖς καὶ λαὸς ἀκουμποῦσαν ἐπάνω τῆς τοὺς ἄρτους τῆς Προθέσεως, ἰκέτευαν, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζουν, γιὰ τὴν προετοιμασία καὶ τὴν ἐμφάνισι τῆς μοναδικῆς ἁγίας Τράπεζας πού θὰ δεχόταν τὸν «ἄρτον τῆς ζωῆς». Ἡ χρυσὴ Τράπεζα τῆς Σκηνῆς κατασκευάστηκε σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα· τὴν Ἁγία Τράπεζα, τὴν Θεοτόκο κατασκεύαζε ὁ Θεὸς ἐπὶ αἰῶνες...

Ἡ Ἐκκλησία, στὸ Ναὸ καὶ μέσα στὸ Ἱερὸ Βῆμα, πού εἰκονίζει τὰ «Ἁγία» τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου, ἔχει τοποθετήσει μόνιμα τὴν Ἁγία Τράπεζα, πάνω στὴν ὁποία τελεῖται τὸ ἱερὸ μυστήριον τοῦ Ἄρτου καὶ τοῦ Οἴνου καὶ ὅπου ὑπάρχει διὰ παντὸς τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Κάθε φορᾶ πού οἱ πιστοὶ προσέρχονται στὴν Ἁγία Τράπεζα γιὰ νὰ κοινωνήσουν, ἄς θυμοῦνται εὐγνώμονα τὴν ἔμψυχο Τράπεζα τοῦ Θεοῦ, τὴ Θεοτόκο. Διότι χωρὶς Αὐτὴ δὲν θὰ μπορούσαν ποτὲ ν' ἀπολαύσουν «ξενίας δεσποτικῆς καὶ ἀθανάτου τραπέζης» (Τ).

«Τοῦ ἀνθρακος χρυσοῦν θυμιατήριον» (ΜΜ).

Μέσα στὸ δεύτερο τμῆμα τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου πού λεγόταν «Ἁγία τῶν Ἁγίων» ὑπῆρχε ἓνα «χρυσοῦν θυμιατήριον», (Ἑβρ. θ' 4), μέσα στὸ ὁποῖο, κατὰ τὴν λατρεία, ἔβαζαν ἀναμμένα κάρβουνα ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον τῶν ὀλοκαυτωμάτων μαζί μὲ θυμίαμα πού συμβόλιζε τὴν προσευχὴ (Λευίτ. ι' 1. Ἔξοδ. λ' 1, 7 -10. Ἀριθ. ιζ' 11).

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ εὐσέβεια καὶ στὸ ἱερὸ αὐτὸ σκεῦος τῆς λατρείας εἶδε μία ἀκόμη προτύπωση τῆς Θεοτόκου. Ἡ Θεοτόκος ἦτο τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον, ὅπου ἐκράτησεν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος» (Η. Μηνιάτης. Χ, 13).

Ἡ Θεοτόκος ἦταν ὁ ἄνθρωπος τῆς προσευχῆς. Ἀπὸ τὴν πυρακτωμένη ὑπαρξί της ἀνέβαινε συνεχῶς πρὸς τὸν οὐρανὸ τὸ εὐωδιαστὸ θυμίαμα τῆς προσευχῆς της. «Πάντοτε ἡ Παναγία προσηύχετο. Ἀπὸ τὰ παιδικὰ της χρόνια εἰς τὴν προσευχὴν εὗρισκε τροφήν καὶ ἀγαλλίασιν· ἦταν ἡ προσευχομένη μητέρα» (Χ, 134). Τὸ ὅτι ἡ Θεοτόκος ἦταν ἄνθρωπος τῆς προσευχῆς μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἁγία Μορφή της ταυτίστηκε τελικὰ μὲ τὴν μορφή τῆς Δεομένης ψυχῆς (πρβλ. Εἰκόνα τῆς «Δεομένης» Θεοτόκου) .

Ἡ λειτουργία τῆς προσευχῆς δὲν εἶναι ἓνα ξηρὸ μάθημα πού μᾶς διδάχθηκε... Εἶναι μία μυστικὴ ἐμπειρία πού μᾶς παραδόθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο, τὴν Θεοτόκο καὶ τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ ἡ χριστιανικὴ προσευχὴ, ὅπως μᾶς τὴν παρέδωσε ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι «βαπτολογία» (Μάτθ. στ' 7), ἀλλὰ τὸ θυμίαμα μίας ψυχῆς, πυρακτωμένης ἀπ' τὴ φωτιὰ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ θείου ἔρωτος. Εἶναι

χαρακτηριστική ἡ σχέσις τῆς προσευχῆς μετὰ τὴν φωτιά. Μὲ σβησμένα κάρβουνα δὲν καίεται τὸ θυμίαμα. Χωρὶς τὴν φωτιὰ τῆς ἀγάπης, προσευχὴ δὲν ἀνεβαίνει στὸν οὐρανό. Μόνο ὁποῖος ἀγαπᾷ προσεύχεται. Καὶ ἡ προσευχὴ ποὺ γίνεται δεκτὴ ἀπὸ τὸν Θεὸ εἶναι ἐκείνη ποὺ προέρχεται ἀπὸ μία ὑπαρξί, πυρακτωμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ἔρωτα τοῦ Θεοῦ (πρβλ. «τετρωμένη ἀγάπης εἶμι ἐγώ»).

Πηγή: agiazoni.gr